

TURANSKÝ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 22ας Δεκεμβρίου 2008*

Στην υπόθεση C-491/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ, που υπέβαλε το Landesgericht für Strafsachen Wien (Αυστρία) με απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 31 Οκτωβρίου 2007, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά του

Vladimir Turanský,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, K. Schiemann και L. Bay Larsen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: R. Grass

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Riedl,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και J.-Ch. Niollet,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Wissels και τον Y. de Vries,
- η Σλοβακική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Čorba,
- η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Heliskoski,
- η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Falk,

- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την T. Harris και στη συνέχεια από την I. Rao,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- ¹ Η αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 54 της σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19), η οποία υπογράφηκε στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990 (στο εξής: ΣΕΣΣ).

- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε στην Αυστρία στις 23 Νοεμβρίου 2000 κατά του V. Turanský, Σλοβάκου υπηκόου, για τον οποίο υπάρχει η υποψία ότι διέπραξε, μαζί με άλλους, το έγκλημα της διακεκριμένης ληστείας κατά Αυστριακού υπηκόου στο έδαφος της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Το νομικό πλαίσιο

Η ευρωπαϊκή σύμβαση περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων

- 3 Το άρθρο 21, παράγραφοι 1 και 2, της ευρωπαϊκής σύμβασης περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων (STE 30), η οποία υπογράφηκε στο Στρασβούργο στις 20 Απριλίου 1959, αφορά τις καταγγελίες προς άσκηση ποινικής δίωξης και προβλέπει τα εξής:

«1. Πάσα καταγγελία, απευθυνομένη υπό Συμβαλλομένου Μέρους προς άσκηση ποινικής δίωξης ενώπιον των δικαστηρίων ετέρου Μέρους, θέλει αποτελέσει αντικείμενον κοινοποιήσεων μεταξύ των Υπουργείων Δικαιοσύνης. [...]

2. Το προς ο η αίτησις Μέρος θέλει γνωρίσει την δοθείσαν εις την αίτησιν περί ποινικής δίωξεως συνέχειαν και διαβιβάσει ενδεχομένως αντίγραφον της εκδοθείσης αποφάσεως.»

Το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 4 Το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτήθηκε με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: πρωτόκολλο), επιτρέπει σε δεκατρία κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ των οποίων η Δημοκρατία της Αυστρίας, να θεσπίσουν μεταξύ τους στενότερη συνεργασία στον τομέα που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κεκτημένου του Σένγκεν, όπως αυτό προσδιορίζεται στο παράρτημα του εν λόγω πρωτοκόλλου.
- 5 Περιλαμβάνονται στο κατά τον ορισμό αυτό κεκτημένο του Σένγκεν, μεταξύ άλλων, η συμφωνία μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 13), καθώς και η ΣΕΣΣ.
- 6 Η συμφωνία προσχώρησης της Δημοκρατίας της Αυστρίας στη ΣΕΣΣ, η οποία υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 28 Απριλίου 1995 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 90), τέθηκε σε εφαρμογή την 1η Δεκεμβρίου 1997.
- 7 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε στις 20 Μαΐου 1999 την απόφαση 1999/436/ΕΚ, για τον καθορισμό, δυνάμει των οικείων διατάξεων της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της νομικής βάσης για κάθε διάταξη ή απόφαση που συνιστά το κεκτημένο του Σένγκεν (ΕΕ L 176, σ. 17). Από το άρθρο 2 της απόφασης αυτής, σε συνδυασμό με το παράρτημα Α, προκύπτει ότι το Συμβούλιο όρισε τα άρθρα 34 ΕΕ και 31 ΕΕ ως νομικές βάσεις των άρθρων 54 έως 58 της ΣΕΣΣ.

- 8 Από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Πράξης περί των όρων προσχώρησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 33), σε συνδυασμό με το σημείο 2 του παραρτήματος I της εν λόγω πράξης, προκύπτει ότι η ΣΕΣΣ δεσμεύει τη Σλοβακική Δημοκρατία και εφαρμόζεται στη χώρα αυτή από την ημερομηνία προσχώρησής της, δηλαδή από την 1η Μαΐου 2004.
- 9 Ο τίτλος III της ΣΕΣΣ, ο οποίος επιγράφεται «Αστυνομία και ασφάλεια», περιλαμβάνει ένα κεφάλαιο 3, που επιγράφεται «Εφαρμογή της αρχής *ne bis in idem*». Το άρθρο 54, το οποίο περιλαμβάνεται στο εν λόγω κεφάλαιο 3, προβλέπει τα εξής:

«Όποιος [δικάστηκε] αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

- 10 Το άρθρο 55, παράγραφοι 1 και 4, της ΣΕΣΣ ορίζει τα εξής:

«1. Ένα συμβαλλόμενο μέρος μπορεί, κατά τον χρόνο της κυρώσεως, αποδοχής ή εγκρίσεως της παρούσας σύμβασης, να δηλώσει ότι δεν δεσμεύεται από το άρθρο 54 σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) όταν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία έλαβε υπόψη της η αλλοδαπή δικαστική απόφαση έλαβαν χώρα είτε εν όλω είτε εν μέρει στο έδαφος του [...]

[...]

4. Οι εξαιρέσεις, που αποτελούν αντικείμενο μιας δηλώσεως κατά την παράγραφο 1, δεν εφαρμόζονται όταν το ενδιαφερόμενο συμβαλλόμενο μέρος έχει ζητήσει από το άλλο συμβαλλόμενο μέρος την ποινική δίωξη για τα ίδια πραγματικά περιστατικά [...]»

11 Το άρθρο 57, παράγραφοι 1 και 2, της ΣΕΣΣ ορίζει τα εξής:

«1. Όταν κάποιος κατηγορείται για μια αξιόποινη πράξη από ένα συμβαλλόμενο μέρος και οι αρμόδιες αρχές αυτού του μέρους έχουν λόγους να πιστεύουν ότι η κατηγορία αφορά τα ίδια πραγματικά περιστατικά για τα οποία δικάστηκε ήδη αμετάκλητα από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος, οι αρχές αυτές θα ζητήσουν, εάν το θεωρούν αναγκαίο, τις κατάλληλες πληροφορίες από τις αρμόδιες αρχές του συμβαλλομένου μέρους, στο έδαφος του οποίου έχει ήδη εκδοθεί μια απόφαση.

2. Οι ζητούμενες πληροφορίες θα χορηγούνται όσο το δυνατόν συντομότερα και λαμβάνονται υπόψη περαιτέρω κατά την εκκρεμή διαδικασία.»

- 12 Από την ενημέρωση σχετικά με την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την 1η Μαΐου 1999 (ΕΕ L 114, σ. 56), προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας προέβη σε δήλωση κατά το άρθρο 35, παράγραφος 2, ΕΕ, με την οποία αποδέχθηκε την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από το άρθρο 35, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΕΕ.

Το σλοβακικό δίκαιο

- 13 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η σλοβακική αστυνομική αρχή αποφάσισε να παύσει προσωρινά την ποινική δίωξη την οποία αφορά η υπόθεση στην κύρια δίκη, απαγορεύει την άσκηση ποινικής δίωξης ή τη συνέχιση της ασκηθείσας δίωξης, «εφόσον πρόκειται για πρόσωπο του οποίου η δίωξη που ασκήθηκε στο παρελθόν για τα ίδια πραγματικά περιστατικά περατώθηκε με δικαστική απόφαση που έχει αποκτήσει την ισχύ δεδικασμένου ή έπαυσε οριστικά [...]».
- 14 Η εν λόγω διάταξη αποτελεί τη μεταφορά στο ποινικό δικονομικό δίκαιο του άρθρου 50, παράγραφος 5, του Συντάγματος της Σλοβακικής Δημοκρατίας, κατά το οποίο κανείς δεν διώκεται ποινικά για πράξη για την οποία έχει καταδικαστεί ή απαλλαγεί αμετάκλητα.
- 15 Το άρθρο 215, παράγραφοι 1 και 4, του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει τα εξής:

«1. Ο εισαγγελέας διατάσει την προσωρινή παύση της δίωξης:

- a) όταν δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το γεγονός για το οποίο ασκήθηκε η δίωξη δεν συνέβη,

- b) όταν το γεγονός δεν συνιστά αξιόποινη πράξη και δεν υπάρχει λόγος να διαταχθεί ανάκριση [...]

[...]

4. Η προσωρινή παύση της δίωξης κατά την παράγραφο 1 μπορεί επίσης να διαταχθεί από την αστυνομία, εφόσον δεν έχει απαγγελθεί κατηγορία. [...]

¹⁶ Από τη νομολογία του Najvyšší súd Slovenskej republiky (Ανώτατου Δικαστηρίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας), και συγκεκριμένα από την απόφαση της 10ης Ιουλίου 1980 στην υπόθεση Tz 64/80, προκύπτει ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας δεν απαγορεύει τη μεταγενέστερη συνέχιση, για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, της δίωξης που έπαυσε προσωρινά σύμφωνα με το άρθρο 215, παράγραφος 1, στοιχείο β, του εν λόγω κώδικα, εφόσον η αρχική δίωξη δεν περατώθηκε με την έκδοση δικαστικής απόφασης που να έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου.

Τα πραγματικά περιστατικά που αφορά η ποινική διαδικασία και το προδικαστικό ερώτημα

- 17 Για τον V. Turanský υπάρχει η υποψία ότι στις 5 Δεκεμβρίου 2000, μαζί με δύο Πολωνούς υπηκόους, κατά των οποίων έχει ασκηθεί αυτοτελής δίωξη, αφαίρεσε από την οικία ενός ατόμου στη Βιέννη (Αυστρία) ένα χρηματικό ποσό που ανήκε στο άτομο αυτό, αφού προηγουμένως του προκάλεσε βαριές σωματικές βλάβες.
- 18 Στις 23 Νοεμβρίου 2000 η Staatsanwaltschaft Wien (Εισαγγελία της Βιέννης) παράγγειλε τη διενέργεια ανάκρισης από τον ανακριτή δικαστή του αιτούντος δικαστηρίου κατά του V. Turanský, λόγω της βάσιμης υποψίας ότι είχε διαπράξει διακεκριμένη ληστεία κατά την έννοια του αυστριακού Ποινικού Κώδικα, και την έκδοση εντάλματος σύλληψης και σήματος με σκοπό τη σύλληψή του.
- 19 Στις 15 Απριλίου 2003 η Δημοκρατία της Αυστρίας, επειδή από τα στοιχεία που διέθετε προέκυπτε ότι ο V. Turanský βρισκόταν στη χώρα καταγωγής του, ζήτησε από τη Σλοβακική Δημοκρατία, σύμφωνα με το άρθρο 21 της ευρωπαϊκής σύμβασης περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων, να συνεχίσει τη δίωξη ή να ασκήσει νέα δίωξη κατά του V. Turanský.
- 20 Κατόπιν της ικανοποίησης του αιτήματος αυτού από τις σλοβακικές αρχές, ο ανακριτής του αιτούντος δικαστηρίου ανέστειλε την ποινική δίωξη, μέχρι την έκδοση απρόσβλητης απόφασης των αρχών αυτών.
- 21 Στις 26 Ιουλίου 2004 ο αξιωματικός της αστυνομίας τής Prievidza (Σλοβακία) στον οποίο είχε ανατεθεί η διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης άσκησε ποινική δίωξη για τις καταγγελλόμενες πράξεις, χωρίς πάντως να απαγγείλει κατηγορία κατά συγκεκριμένου ατόμου. Κατά την προκαταρκτική εξέταση αυτή ο V. Turanský εξετάστηκε ως μάρτυρας.

22 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 2006 η Γενική Εισαγγελία της Σλοβακικής Δημοκρατίας διαβίβασε την απόφαση της περιφερειακής αστυνομικής διεύθυνσης της Prievidza, της 14ης Σεπτεμβρίου 2006, με την οποία είχε διαταχθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 215, παράγραφος 1, στοιχείο b, του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, η προσωρινή παύση της ποινικής δίωξης σχετικά με την κατηγορία της διάπραξης ληστείας. Στην εν λόγω απόφαση ο αξιωματικός της αστυνομίας της Prievidza στον οποίο είχε ανατεθεί η διενέργεια της εξέτασης εξέθεσε τα εξής:

«Δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 1, στοιχείο b, του [Κώδικα Ποινικής Δικονομίας], διατάσσω, όσον αφορά την ποινική δίωξη για τη διάπραξη ληστείας με συμμετοχή σε συμμορία,

την προσωρινή παύση της διαδικασίας,

διότι η πράξη δεν συνιστά αξιόποινη πράξη και δεν υπάρχει λόγος να συνεχιστεί η διαδικασία.

Αιτιολόγηση

[...] Τούτο αποδείχθηκε επίσης από τις δηλώσεις του θύματος [...] και τις δηλώσεις του μάρτυρα [Turanský]. Αυτό σημαίνει ότι η πράξη του V. Turanský δεν στοιχειοθετεί το έγκλημα της ληστείας [...].

Ακόμη και αν ληφθεί υπόψη το γεγονός της μη αποτροπής του εγκλήματος [...], δεν επιτρέπεται να συνεχιστεί η διαδικασία [...] και να απαγγελθεί κατηγορία, διότι υπάρχει παραγραφή [...]».

23 Κατά της παραπάνω απόφασης μπορούσε να ασκηθεί προσφυγή, με ανασταλτικό αποτέλεσμα, εντός τριών ημερών από την έκδοσή της. Δεν ασκήθηκε όμως καμία τέτοια προσφυγή.

24 Το Landesgericht für Strafsachen Wien εκφράζει αμφιβολίες για το αν η απόφαση μιας σλοβακικής αστυνομικής αρχής να διατάξει την προσωρινή παύση της δίωξης στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά τα ίδια πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορά η διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την εφαρμογή του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και να συνιστά επομένως κώλυμα για τη συνέχιση της εκκρεμούς διαδικασίας.

25 Το αιτούν δικαστήριο αντιμετωπίζει το ζήτημα αν η απόφαση της σλοβακικής αστυνομικής αρχής της 14ης Σεπτεμβρίου 2006 εμποδίζει τον ανακριτή δικαστή να συνεχίσει την διαδικασία που είχε ανασταλεί στη Δημοκρατία της Αυστρίας, οπότε αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει η απαγόρευση της επιβολής διπλής ποινής για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, την οποία προβλέπει το άρθρο 54 της [ΣΕΣΣ], την έννοια ότι δεν επιτρέπει την ποινική

δίωξη του υπόπτου στη Δημοκρατία της Αυστρίας, εφόσον για τα ίδια πραγματικά περιστατικά έχει παύσει η δίωξη στη Σλοβακική Δημοκρατία μετά την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, κατόπιν απόφασης της αστυνομικής αρχής για προσωρινή παύση της δίωξης χωρίς επιβολή ποινής, απόφασης που εκδόθηκε μετά την εξέταση της ουσίας και που έχει καταστεί απρόσβλητη»»

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

²⁶ Όπως προκύπτει από τη σκέψη 12 της παρούσας απόφασης, το Δικαστήριο είναι εν προκειμένω αρμόδιο να αποφανθεί επί της ερμηνείας της ΣΕΣΣ δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ.

²⁷ Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί, όπως υποστήριξε και η Αυστριακή Κυβέρνηση, ότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ έχει εφαρμογή *ratione temporis* σε μια ποινική διαδικασία όπως αυτή της υπόθεσης της κύριας δίκης. Συγκεκριμένα, μολονότι η ΣΕΣΣ δεν ίσχυε ακόμη στη Σλοβακική Δημοκρατία στις 5 Οκτωβρίου 2000, όταν συνέβησαν στην Αυστρία τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορά η κύρια δίκη, ίσχυε αντίθετα εντός αμφοτέρων των ενδιαφερόμενων κρατών όχι μόνο κατά την πρώτη εκτίμηση των περιστατικών αυτών τον Σεπτέμβριο του 2006 από τις αστυνομικές αρχές της Σλοβακικής Δημοκρατίας, αλλά και κατά την εκτίμηση των προϋποθέσεων εφαρμογής της αρχής *ne bis in idem* τον Οκτώβριο του 2007 από το δικαιοδοτικό όργανο ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας έχει υποβληθεί η υπό κρίση αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης (βλ. συναφώς την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2007, C-367/05, Kraaijenbrink, Συλλογή 2007, σ. I-6619, σκέψη 22).

- 28 Επιπλέον, πρέπει να διευκρινιστεί, πρώτον, ότι το ζήτημα αν η απόφαση της σλοβακικής αστυνομικής αρχής να παύσει προσωρινά τη δίωξη έχει το αποτέλεσμα *ne bis in idem* πρέπει, όπως ορθά παρατήρησε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, να εξεταστεί με βάση τα άρθρα 54 έως 58 της ΣΕΕΣΣ, διότι το άρθρο 21 της ευρωπαϊκής σύμβασης περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων, σύμφωνα με το οποίο η Δημοκρατία της Αυστρίας ζήτησε από τη Σλοβακική Δημοκρατία να κινηθεί ποινική δίωξη κατά του V. Turanský, δεν ρυθμίζει το ζήτημα των αποτελεσμάτων που έχει επί της διαδικασίας που διεξάγεται στο αιτούν κράτος η άσκηση ποινικής δίωξης στο κράτος που ήταν αποδέκτης της αίτησης.
- 29 Δεύτερον, επισημαίνεται επιπροσθέτως ότι, μολονότι η Δημοκρατία της Αυστρίας προέβη σε δήλωση βάσει του άρθρου 55, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως γ', της ΣΕΕΣΣ (*BGBL*, III, της 27ης Μαΐου 1997, σ. 2048) και μολονότι η εξαίρεση που προβλέπεται στο στοιχείο α' της εν λόγω διάταξης καλύπτει ακριβώς περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά έλαβαν χώρα στο έδαφος του δηλούντος κράτους, η επιφύλαξη που διατυπώνεται δεν μπορεί εντούτοις να εφαρμοστεί στην εν λόγω διαδικασία, λόγω των διατάξεων της παραγράφου 4 του ίδιου αυτού άρθρου 55, διότι η παράγραφος αυτή δεν επιτρέπει την εφαρμογή των επιφυλάξεων που έχουν διατυπωθεί, εφόσον το ενδιαφερόμενο συμβαλλόμενο μέρος, δηλαδή εν προκειμένω η Δημοκρατία της Αυστρίας, έχει ζητήσει από το άλλο συμβαλλόμενο μέρος, δηλαδή τη Σλοβακική Δημοκρατία, την άσκηση ποινικής δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 30 Με το ερώτημα αυτό το αιτούν δικαστήριο θέτει κατ' ουσία το ζήτημα αν η αρχή *ne bis in idem*, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 54 της ΣΕΕΣΣ, εφαρμόζεται σε μια απόφαση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας διαδικασίας, με την οποία μια αστυνομική αρχή, μετά την εξέταση της ουσίας της υπόθεσης, διέταξε, σε στάδιο προγενέστερο της απαγγελίας κατηγορίας κατά του προσώπου για το οποίο υπήρχε η υποψία ότι είχε διαπράξει έγκλημα, την προσωρινή παύση της ποινικής δίωξης που είχε κινηθεί.

- 31 Από το γράμμα του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ προκύπτει ότι όποιος «δικάστηκε αμετάκλητα» σε ένα συμβαλλόμενο κράτος δεν μπορεί να διωχθεί για τα ίδια πραγματικά περιστατικά σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.
- 32 Όσον αφορά την έννοια της φράσης «δικάστηκε αμετάκλητα», το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, με τη σκέψη 30 της απόφασης της 11ης Φεβρουαρίου 2003, C-187/01 και C-385/01, Gözütok και Brügger (Συλλογή 2003, σ I-1345), ότι, εφόσον, κατόπιν ποινικής διαδικασίας, εξαλείφεται οριστικά η δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να θεωρείται ότι «δικάστηκε αμετάκλητα», υπό την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, για τα πραγματικά περιστατικά που του καταλογίζονται.
- 33 Εξάλλου, το Δικαστήριο δέχτηκε, με τη σκέψη 61 της απόφασης της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, C-150/05, Van Straaten (Συλλογή 2006, σ. I-9327), ότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ έχει εφαρμογή στην απόφαση των δικαστικών αρχών ενός συμβαλλόμενου κράτους με την οποία ο κατηγορούμενος απαλλάσσεται αμετάκλητα λόγω ανεπαρκών αποδείξεων.
- 34 Κατά συνέπεια, μια απόφαση, για να μπορεί να χαρακτηρίζεται «αμετάκλητη» κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, πρέπει καταρχήν να θέτει τέρμα στην ποινική δίωξη και να εξαλείφει οριστικά τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης.

35 Για να διαπιστώνεται αν μια απόφαση είναι «αμετάκλητη» κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, πρέπει καταρχάς να εξακριβώνεται, όπως ιδίως υποστήριξαν η Αυστριακή, η Ολλανδική και η Φινλανδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και η Επιτροπή, ότι η εθνική νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους του οποίου οι αρχές έχουν λάβει την επίμαχη απόφαση την θεωρεί αμετάκλητη και δεσμευτική και ότι η απόφαση αυτή παρέχει, εντός του κράτους αυτού, την προστασία που απορρέει από την αρχή *ne bis in idem*.

36 Συγκεκριμένα, η απόφαση που, σύμφωνα με το δίκαιο του πρώτου συμβαλλόμενου κράτους που άσκησε ποινική δίωξη, δεν εξαλείφει οριστικά τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης εντός του εν λόγω κράτους δεν μπορεί καταρχήν να συνιστά δικονομικό εμπόδιο για την άσκηση ή τη συνέχιση ποινικής δίωξης κατά του ίδιου προσώπου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

37 Όσον αφορά ειδικότερα τον κατά το σλοβακικό δίκαιο αμετάκλητο χαρακτήρα της επίμαχης στην κύρια δίκη απόφασης, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, όπως εξάλλου προκύπτει από τις παρατηρήσεις της Ολλανδικής Κυβέρνησης και της Επιτροπής, το άρθρο 57 της ΣΕΣΣ έχει καθιερώσει ένα πλαίσιο συνεργασίας χάρη στο οποίο οι αρμόδιες αρχές του δεύτερου συμβαλλόμενου κράτους έχουν τη δυνατότητα να ζητήσουν, προκειμένου π.χ. να διασαφηνιστεί η ακριβής φύση μιας απόφασης που έχει εκδοθεί στο έδαφος του πρώτου συμβαλλόμενου κράτους, τις αναγκαίες νομικές πληροφορίες από τις αρχές του πρώτου αυτού κράτους.

- 38 Αν είχε υπάρξει τέτοια συνεργασία στην υπόθεση της κύριας δίκης, θα είχε διαπιστωθεί ότι, στην πραγματικότητα, μια απόφαση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη δεν μπορούσε, κατά το σλοβακικό δίκαιο, να θεωρηθεί, λόγω της φύσης της, ότι εξάλειψε οριστικά τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης εντός του εν λόγω κράτους.
- 39 Από τις γραπτές παρατηρήσεις που υπέβαλε η Σλοβακική Κυβέρνηση στην υπό κρίση υπόθεση προκύπτει ακριβώς ότι η απόφαση με την οποία διατάσσεται, δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 1, στοιχείο b, του σλοβακικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, η προσωρινή παύση της δίωξης πριν από την απαγγελία κατηγορίας κατά συγκεκριμένου προσώπου δεν συνιστά, κατά την εθνική νομοθεσία, εμπόδιο για την άσκηση νέας δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά εντός της σλοβακικής επικράτειας.
- 40 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η απόφαση μιας αστυνομικής αρχής, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, με την οποία παύει μεν προσωρινά η ποινική δίωξη, αλλά δεν εξαλείφεται οριστικά η δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης σύμφωνα με τη νομοθεσία του οικείου κράτους, δεν συνιστά απόφαση λόγω της οποίας να μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο ενδιαφερόμενος «έχει δικαστεί αμετάκλητα» κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ.

41 Αυτή η ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ συμβιβάζεται με τον σκοπό του εν λόγω άρθρου, ο οποίος συνίσταται στην αποφυγή του ενδεχομένου ένα άτομο που έχει δικαστεί αμετάκλητα να διώκεται, λόγω του ότι κάνει χρήση του δικαιώματός του για ελεύθερη κυκλοφορία, για τα ίδια περιστατικά στο έδαφος περισσότερων του ενός συμβαλλόμενων κρατών (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Gözütok και Brüggel, σκέψη 38).

42 Η εφαρμογή του άρθρου αυτού όμως σε μια απόφαση παύσης της ποινικής δίωξης, όπως είναι η επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση, θα είχε ως αποτέλεσμα να εμποδίζει, στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη, όπου θα μπορούσαν να υπάρχουν περισσότερα αποδεικτικά στοιχεία, οποιαδήποτε συγκεκριμένη δυνατότητα άσκησης δίωξης κατά ορισμένου προσώπου και, ενδεχομένως, κολασμού του λόγω της παράνομης συμπεριφοράς του, ενώ η δυνατότητα αυτή θα εξακολουθούσε να υπάρχει στο πρώτο συμβαλλόμενο κράτος, όπου ο ενδιαφερόμενος δεν θεωρείται, κατά την εθνική νομοθεσία του κράτους αυτού, ως αμετακλήτως δικασθείς.

43 Το αποτέλεσμα αυτό θα αντέβαινε, όπως άλλωστε τόνισαν η Σουηδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου με τις γραπτές παρατηρήσεις τους, στον ίδιο τον σκοπό των διατάξεων του τίτλου VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, ο οποίος διακηρύσσεται στο άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, τέταρτη περίπτωση, ΕΕ, δηλαδή στην επιδίωξη της Ένωσης να λαμβάνει «τα κατάλληλα μέτρα όσον αφορά [...] την πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας», αναπτύσσοντας παράλληλα την Ένωση ως χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων.

44 Προστίθεται ότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ αποσκοπεί μεν στην παροχή εγγύησης σε όσους έχουν καταδικαστεί και εκτίσει την ποινή τους ή έχουν απαλλαγεί της κατηγορίας αμετάκλητα εντός ενός συμβαλλόμενου κράτους ότι θα μπορούν να διακινούνται εντός του χώρου Σένγκεν χωρίς να φοβούνται ότι θα υποστούν δίωξη για τα ίδια πραγματικά περιστατικά εντός άλλου συμβαλλόμενου κράτους (βλ. συναφώς την απόφαση της 9ης Μαρτίου 2006, C-436/04, Van Esbroeck, Συλλογή 2006, σ. I-2333, σκέψη 34), αλλά δεν αποσκοπεί στην προστασία του υπόπτου από το ενδεχόμενο διεξαγωγής διαδοχικών ερευνών ή εξετάσεων σε βάρος του εντός περισσότερων του ενός συμβαλλόμενων κρατών για τα ίδια πραγματικά περιστατικά.

45 Κατόπιν των παραπάνω σκέψεων, πρέπει να δοθεί στο προδικαστικό ερώτημα η απάντηση ότι η αρχή *ne bis in idem*, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, δεν εφαρμόζεται στην απόφαση με την οποία μια δημόσια αρχή συμβαλλόμενου κράτους, μετά την εξέταση της ουσίας της υπόθεσης που της έχει ανατεθεί, διατάσσει, σε στάδιο προγενέστερο της απαγγελίας κατηγορίας κατά του προσώπου για το οποίο υπάρχει η υποψία ότι έχει διαπράξει έγκλημα, την προσωρινή παύση της ποινικής δίωξης, εφόσον αυτή η απόφαση για παύση της δίωξης δεν εξαλείφει οριστικά, κατά την εθνική νομοθεσία του κράτους αυτού, τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης και δεν συνιστά συνεπώς εμπόδιο για την άσκηση, στο κράτος αυτό, νέας ποινικής δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά.

Επί των δικαστικών εξόδων

46 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπíπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφαινεται:

Η αρχή *ne bis in idem*, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 54 της σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990, δεν εφαρμόζεται στην απόφαση με την οποία μια δημόσια αρχή συμβαλλόμενου κράτους, μετά την εξέταση της ουσίας της υπόθεσης που της έχει ανατεθεί, διατάσσει, σε στάδιο προγενέστερο της απαγγελίας κατηγορίας κατά του προσώπου για το οποίο υπάρχει η υποψία ότι έχει διαπράξει έγκλημα, την προσωρινή παύση της ποινικής δίωξης, εφόσον αυτή η απόφαση για παύση της δίωξης δεν εξαλείφει οριστικά, κατά την εθνική νομοθεσία του κράτους αυτού, τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης και δεν συνιστά συνεπώς εμπόδιο για την άσκηση, στο κράτος αυτό, νέας ποινικής δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά.

(υπογραφές)